

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 listopada 2015 r. w sprawach połączonych T-463/13 i T-464/13, Comunidad Autónoma de Galicia i Retegal/Komisja, wniesione w dniu 5 lutego 2016 r. przez Comunidad Autónoma de Galicia i Redes de Telecomunicación Galegas Retegal, S.A. (Retegal)

(Sprawa C-70/16 P)

(2016/C 118/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszące odwołanie: Comunidad Autónoma de Galicia i Redes de Telecomunicación Galegas Retegal, S.A. (Retegal) (przedstawiciele: F. J. García Martínez i B. Pérez Conde, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i SES Astra

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie, że zarzuty podniesione w odwołaniu są dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawach połączonych T-463/13 i T-464/13;
- definitywne rozstrzygnięcie skargi o stwierdzenie nieważności polegające na uwzględnieniu żądań przestawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji w odniesieniu do spornej decyzji ⁽¹⁾ Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/2010] (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)] wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylii-La Mancha).
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania: naruszenie prawa polegające na braku spójności sentencji zaskarżonego wyroku w odniesieniu do stwierdzenia wad spornej decyzji, które zostały wskazane w czwartym zarzucie skarg i które polegają na wyraźnym uznaniu spółki Retegal za bezpośredniego beneficjenta niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz na określeniu wysokości kwoty będącej przedmiotem nakazu odzyskania.

W zarzucie tym wnoszące odwołanie zwracają uwagę na oczywistą wadę, którą dotknięty jest zaskarżony wyrok, a która polega z jednej strony na tym, że w sentencji tego wyroku nie stwierdzono zawartych w spornej decyzji (motywy 193 i 194 decyzji) i wskazanych w pierwszej instancji błędów dotyczących szczególnej sytuacji Galicji, a z drugiej strony na tym, że spółkę Retegal uznano za bezpośredniego beneficjenta niezgodnej z prawem pomocy, po czym określono wysokość kwoty objętej nakazem odzyskania. Chociaż w zaskarżonym wyroku (pkt 153) zanegowano prawnie wiążący charakter tej błędnej kwalifikacji spółki Retegal jako bezpośredniego beneficjenta pomocy państwa (pkt 193) i błędnej kwalifikacji kwoty (pkt 194), której odzyskanie zostało nakazane w spornej decyzji (sentencja), z czym wnoszące odwołanie się zgadzają, to jednak Sąd nie powtórzył tego wyraźnego stwierdzenia w sentencji, mimo że wniesiona skarga miała na celu stwierdzenie nieważności błędnych ustaleń zawartych w spornej decyzji, które prawidłowo i skutecznie zostały uznane za niewiążące prawnie. Z tego względu oraz w trosce o zapewnienie wewnętrznej spójności między podstawami prawnymi a sentencją, skargę należy częściowo uwzględnić ze względu na logikę zasady pewności prawa (w celu uniknięcia późniejszych konfliktów dotyczących interpretacji zakresu spornej decyzji na etapie odzyskania pomocy, które są nieuchronne)

Drugi zarzut odwołania: naruszenie prawa w postaci naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie w zaskarżonym wyroku, że spełnione zostały przesłanki uznania kwestionowanych działań za pomoc państwa.

W zarzucie tym wnoszące odwołanie domagają się uchylenia wyroku, twierdząc, że dopuszczono się w nim naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd przeprowadził niespełniającą ustanowionych w orzecznictwie kryteriów kontrolę mającą na celu zbadanie, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki, które pozwalają uznać sporną galicyjską interwencję publiczną za pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Chociaż w trakcie postępowania Komisja przyznała, że nie dysponuje wystarczającymi, wiarygodnymi i wyczerpującymi informacjami na temat szczególnej sytuacji panującej w Galicji, potwierdzając tym samym wskazany przez skarżące w pierwszej instancji błąd w ocenie, to w zaskarżonym wyroku błędnie orzeczono, że kwestionowane zachowanie Galicji nie było związane z wykonywaniem prerogatyw władz państwowych (konieczna interwencja publiczna, wobec stwierdzenia nieudolności rynku zaistniałej w strefie II, w celu zapewnienia, aby obywatele mogli w dalszym ciągu odbierać sygnał telewizyjny po wyłączeniu telewizji analogowej), ale miało ono charakter gospodarczy. Sąd doszedł do tego wniosku bez zbadania, czy ustalenia faktyczne dokonane przez Komisję są rzeczywiście prawidłowe, w szczególności w odniesieniu do okoliczności, że sieć cyfrowa władz lokalnych nie mogła ani nie może być wykorzystywana do celów handlowych. Sąd błędnie potwierdził również domniemania Komisji, w myśl którego infrastruktura wspierająca należąca do samorządu terytorialnego umożliwiała „świadczenie innych usług”, odrębnych od „usługi wspierającej NTC”, i to pomimo okoliczności, że przyjęcie takiego domniemania wykorzystania do celów handlowych jest niemożliwe ze względów merytorycznych i prawnych.

Gdyby Sąd przeprowadził pełną kontrolę konkretnych okoliczności sporu, w sposób zgodny z wymogami wynikającymi z orzecznictwa, nie doszedłby do takiego wniosku, ponieważ infrastruktura scyfryzowana dzięki spornej interwencji galicyjskich władz nie mogła być wykorzystywana do celów handlowych ze względu na swą charakterystykę techniczną (proste stanowisko i budka), ani ze względu na poziom wyposażenia (jedynie wyposażenie NTC) ani też ze względu na istniejący stan prawny (przepis krajowy, który zezwalał władzom lokalnym jedynie na świadczenie usług w zakresie przekazu sygnału telewizji cyfrowej bez wzajemnego świadczenia gospodarczego), wobec czego nie można było uznać, że środek ten jest objęty zakresem zastosowania art.107 ust. 1 TFUE.

Trzeci zarzut odwołania: naruszenie prawa polegające na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia wyroków (art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem) oraz naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE przez to, że w zaskarżonym wyroku błędnie oceniono selektywny charakter pomocy.

W zarzucie tym wnoszące odwołanie zwracają uwagę na okoliczność, że zaskarżony wyrok (pkt 85), w odniesieniu do selektywnego charakteru, jaki przypisuje się spornemu środkowi, obarczony jest tym samym brakiem uzasadnienia i błędem w ocenie, co sporna decyzja (motywy 113), skoro nie przeanalizowawszy ani nie ustosunkowawszy się do braku i błędów, które zostały podniesione w pierwszej instancji, Sąd ograniczył się w swym wyroku do potwierdzenia stanowiska Komisji w tym przedmiocie, bez jasnego i jednoznacznego przedstawienia czy podsumowania swego rozumowania, uchybiając w ten sposób nie tylko obowiązkowi uzasadnienia wyroków, ale także obowiązkowi przeprowadzenia analizy porównawczej niezbędnej do tego, by móc ocenić, czy pomoc ma selektywny charakter. Gdyby Sąd nie zrezygnował z przeprowadzenia owej wymaganej analizy, stwierdziłby, że sytuacja władz lokalnych strefy II w Galicji i sytuacja innych, takich jak interwenient, „przedsiębiorstw korzystających z innych technologii” nie są w żaden sposób porównywalne ani pod względem faktycznym, ani pod względem prawnym, gdyż owe inne „przedsiębiorstwa” nie świadczyły (na warunkach przewidzianych w przepisach krajowych, tj. „bez wzajemnego świadczenia gospodarczego”) usług w zakresie przekazu sygnału telewizji cyfrowej na rzecz obywateli zamieszkujących strefę II w Galicji, ani też nie miały obowiązku ani zamiaru świadczenia takich usług.

Czwarty zarzut odwołania: naruszenie prawa dotyczące wykładni art. 14 i art. 106 ust. 2 protokołu nr 26 TFUE w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym oraz nieuwzględnienia orzecznictwa odnoszącego się do wykładni tych postanowień.

Zarzut ten składa się z trzech części, w których podnoszone jest naruszenie art. 14 i art. 106 ust. 2 dołączonego do TFUE protokołu nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym oraz nieuwzględnienie orzecznictwa odnoszącego się do wykładni tych postanowień, ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni wskazanych postanowień odnoszących się do UOIG. Część pierwsza dotyczy okoliczności, że w zaskarżonym wyroku nie wzięto pod uwagę zakresu uznania, jaki przysługuje państwom członkowskim przy definiowaniu UOIG, przedstawiając wykładnię, która w tym wypadku skutkuje pominięciem owych uprawnień dyskrejonalnych i uczynieniem ich bezprzedmiotowymi. Dokument urzędowy zezwalający na kwestionowaną interwencję publiczną zawierał jasną i precyzyjną definicję misji usługi publicznej, spełniał wszystkie wymagane w orzecznictwie przesłanki pozwalające uznać, że usługa publiczna została skutecznie zdefiniowana. W części drugiej zwrócono uwagę na okoliczność, że w zaskarżonym wyroku nie oceniono zaistnienia oczywistego błędu w definicji usługi publicznej i nie stwierdzono, że definicja dokonana przez władze publiczne była oczywiście błędna, mimo iż Sąd stwierdził, że chodzi tu ewidentnie o działalność, którą pod względem materialnym można uznać dokładnie za UOIG. W części trzeciej wnoszące odwołanie powołują się na naruszenia prawa popełnione w zaskarżonym wyroku i polegające na błędnej wykładni przepisów krajowych, które doprowadziły Sąd do uznania, że nie istnieje jasna i precyzyjna definicja UOIG w rozumieniu wyroku Altmark⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2014/489/UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/10] (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009) wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylia-La Mancha) (Dz.U. 2014, L 217, s. 52).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Rec, EU:C:2003:415.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 listopada 2015 r. w sprawie T-461/13,
Hiszpania/Komisja, wniesione w dniu 12 lutego 2016 r. przez Królestwo Hiszpanii**

(Sprawa C-81/16 P)

(2016/C 118/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie T-461/13, Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/489/UE⁽¹⁾ z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/10] (ex NN 36/10, ex CP 163/09) wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylia-La Mancha);
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa dotyczące kontroli państw członkowskich w odniesieniu do definiowania i stosowania pojęcia usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Odnośnie do pierwszej z przesłanek ustanowionych w wyroku Altmark⁽²⁾ Sąd odmówił zweryfikowania, czy Komisja zbadała wszystkie elementy mające znaczenie dla dokonania oceny definicji usługi publicznej. Sąd nie zbadał także, czy Komisja przeanalizowała wszystkie elementy mające znaczenie dla dokonania oceny, czy spełniona została czwarta z przesłanek określonych w wyroku Altmark. W ten sposób Sąd naruszył zakres uznania państwa członkowskiego, jakim dysponuje ono przy organizacji swych usług publicznych.